

Отровенъ.

Той умрѣ старъ и нещастенъ, да, твърдѣ нещастенъ. Той бѣше човѣкъ отровенъ — не отъ чловѣцитѣ и не отъ живота — а отъ своето себелюбие. Като казвамъ себелюбие, казвамъ много слабо нѣщо за онази змия, която му гризеше сърдцето. Полезенъ дѣятелъ на своето врѣме, рѣвнителъ на народния напрѣдъкъ, той бѣше прѣстаналъ да вѣрва въ тоя напрѣдъкъ, отъ деня, въ който се видѣ принуденъ да се откаже да му служи... Отъ него день настана внезапно охлаждение къмъ всичко, що го окръжаваше, и се запали въ душата му култа на самопоклонението. Той увѣри себе си, че е билъ сичко и че безъ него — нищо, че подиръ него е турена точка на всѣко добро движение. Отъ тамъ — незначитането настоящето, отъ тамъ — отрицанието на бждѣщето. Той се заключи тѣсно въ миналото си, като буба въ пашкули.

Уви, той би останъ пакъ много щастливъ въ тая затворена атмосфера на самосъзерцанието си, ако шума отъ бийнето пулса на общественний животъ не нарушаваше покоя на егоизма му. Обвивката му не бѣше ни доста корава, ни доста непроницаема, за да го запази отъ неприятното засѣгане съ свѣта. И на всѣки часъ той се сблъскваше съ нови явления въ околната срѣда, непонятни и противни нему, той чувствуваше край себе си силата на новото течение на живота, което